

Nyílt

Megtanulhattunk
az égbe
ívelni
mi ketten.
Találkozhattunk
volna pontban
középen.
Te hajoltál
hozzám,
azt súgtad,
mindenem lehetsz.
Benne voltam.
Fogadtalak magamon
felül, magamban
féltem, nem is tőled,
a végtől,
ami hát csendben
el is következett.
Mentél és mentettél.
Nem az elhagyás,
a kivezetés volt rá
a szó.
Fogtad a kezem,
míg haladtunk.

Elengedté,
valahol a szélén,
szórtál szét,
mégis vontál összebb.
Visszaértem.
És te megint az égen.
Nézel, nézhetlek,
köztünk felhők,
mindkettőnk alatt
a fekvő föld.
Megtanultalak
látni égre-földre,
tudtálak becsülni,
számolni veled messzire.
De te is érzed,
ha jössz majd, megint,
mint rügyek a szakadó esőre,
úgy fog ívelni
a tenyered enyémbe.
Szorítjuk majd
együtt a nagy eget.

Hűsebb

Mennyivel
életszerűbb
lenne
veled
tölteni
a napot.
Engedni
hódnak,
ha kétely
hűtene
benn.
Karolni
vállad,
hozzád
beérni.
Odamelegedni
úgy szorosan.
Hőn szeretve.

Testemként
tartalak.
Nem
tudom,
hogymeg
engedheted
magad
ennyire el.
Talán
szükséged
van néha
az én
önzésekre.
Oltárként
gyulladhatok meg,
mindhiába.
Arcod
hűvösebb.

Törő

Visellek,
mint te
önsúlyodat.
Napról
napra
talpamra
állsz.
Életben
maradásodhoz
megtévesztéssel
jutottál.
Felfutó,
felfoghatatlan,
emberi.
Helyetted
csapom ki
őket,

akiket
becsaptál.
Csorba
arcod
tükrözik,
mégis
félni és
utálni fognak.
Kitörnek.
Ember
maradhatasz.
Önnehéz
szavakból
áll össze
foncsorod.